

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, IČO: 260 08 785, se sídlem Slatina 116, Slatina, zast. MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem, se sídlem Purkyňova 2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 47626/16/10200/01000, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 49/2018 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 49/2018 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. MPO 47626/2016, neudělil žalobkyni licenci k vývozu vojenského materiálu do Pobřeží Slonoviny podle § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů, a to s ohledem na negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu - Ministerstva vnitra - vydané podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem.

[2] Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 47626/16/10200/01000, ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že námitky uvedené v rozkladu směřovaly proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra. Proto si vyžádal dle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, závazné stanovisko ministra

vnitř. Ministr vnitra přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, potvrdil předcházející negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Vzhledem k tomu musel ministr průmyslu a obchodu potvrdit bez dalšího dokazování rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobu. V žalobě brojila především proti negativnímu závaznému stanovisku Ministerstva vnitra. Závazné stanovisko je především založeno na okolnosti, že bylo zahájeno trestní stíhání proti bývalému jednateři žalobkyně Martinu Rudolfovi staršímu. Ministerstvo vnitra však nemělo možnost seznámit se s trestním spisem a s povahou jednání, které je panu Rudolfovi kladeno za vinu, a nijak neodůvodnilo, v čem konkrétně spatřuje ohrožení veřejného pořádku. Obě trestní řízení vedená proti panu Rudolfovi byla navíc pravomocně zastavena. Závazné stanovisko tak není založeno na objektivně zjištěném skutkovém stavu, nýbrž na spekulacích a domněnkách, a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále je i v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť do května 2016 byla žalobkyni vydávána kladná závazná stanoviska.

[4] Napadené rozhodnutí se odvolává na potvrzení závazného stanoviska ministrem vnitra, ale nevypořádává se s námitkami uplatněnými žalobkyní v rozkladu, zejména s námitkou, že v obdobných případech společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY s. r. o. bylo vydáváno kladné závazné stanovisko k licenci, přestože tyto společnosti nebo jejich statutární orgány byly trestně stíhány, a že nebyla ctěna zásada presumpce nevinu. Rozhodnutí žalovaného je proto podle žalobkyně rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je v rozporu se zásadou materiální pravdy. Že došlo k podstatné změně okolností, vyplývá mj. i z toho, že dotčený orgán od září 2017 začal žalobkyni vydávat kladná závazná stanoviska, která jsou právě změnou okolností odůvodněna.

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 49/2018 - 38, zrušil napadené rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí je podle městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jeho obsahem jsou převážně citace rozsáhlých pasáží potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra, závěrem se žalovaný rovněž stručně vyjadřuje k namítanému porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr průmyslu a obchodu však neuvedl k rozkladovým námitkám ničeho, a to ani konstatováním, že se ztotožňuje s odůvodněním obsaženým v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Nereagoval tak na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně bylo zastaveno. Z podkladů obsažených ve správním spise a dále z listin předložených žalobkyní jako příloha žaloby vyplývá, že rozhodnutími Okresního soudu v Ústí nad Orlicí a Vrchního soudu v Praze byla obě trestní řízení vedená proti Martinu Rudolfovi staršímu zastavena a prvně uvedené usnesení bylo potvrzeno Krajským soudem v Hradci Králové, a to již v době před vydáním napadeného rozhodnutí.

[6] Podle názoru městského soudu bylo na žalovaném, aby důvody pro neudělení licence uvedené v závazném stanovisku zapracoval do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

pokračování

Přitom nestačí ocitovat klíčové pasáže závazného stanoviska, neboť úkolem žalovaného je vydat rozhodnutí nejen na základě podkladů, které si k tomu vyžádal od dotčených orgánů, ale též na základě posouzení řádně uplatněných námitek účastníka řízení. V opačném případě by postrádala smyslu zákonná konstrukce pravomoci žalovaného rozhodovat na základě závazných stanovisek dotčených orgánů a zcela by postačovalo, pokud by závazné stanovisko představovalo zároveň konečné rozhodnutí ve věci. Primárním účelem závazných stanovisek je získat odborné podklady od všech dotčených orgánů, které k dané věci mají věcnou kompetenci, aby tak byly sladěny veřejné zájmy významné pro konečné rozhodnutí správního orgánu. Na tuto roli však žalovaný rezignoval. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá, proč ministr průmyslu a obchodu potvrdil rozhodnutí žalovaného. Rovněž neobsahuje argumentaci k námitkám uplatněným v rozkladu. Žalovaný se dále nevypořádal se změnou okolností, které byly důvodem pro nevyhovění žádosti o licenci rozhodnutím žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností. Uvedl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a že městský soud nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Poukazuje na komentářovou literaturu ke správnímu řádu, z níž vyplývá, že pokud jediným důvodem zamítnutí žádosti je negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, jako tomu bylo i v posuzované věci, nezbývá správnímu orgánu, než převzít důvody uvedené dotčeným orgánem. Odkazuje přitom i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 - 54, z něž vyplývá, že odvolací správní orgán nemůže sám posuzovat odvolací námitky, jimiž účastník řízení brojí proti závaznému stanovisku, nýbrž je vázán potvrzujícím závazným stanoviskem nadřízeného správního orgánu dotčeného orgánu. Odvolací orgán se tak musí omezit pouze na ověření, zda potvrzující závazné stanovisko je přezkoumatelné, resp. zda reaguje na odvolatelem uplatněné námitky, a zda naplňuje formální požadavky vyplývající ze zákona. Vypořádání odvolacích námitek však nemůže sám věcně posuzovat.

[8] Pokud městský soud požaduje, aby stěžovatel do odůvodnění rozhodnutí o rozkladu zapracoval argumenty ze závazného stanoviska, pro které licenci nebylo možné udělit, lze konstatovat, že stěžovatel tak učinil. Citoval totiž z potvrzujícího závazného stanoviska důvody, kterými ministr vnitra reagoval na žalobkyní uplatněné rozkladové námitky. Stěžovateli nezbýval prostor pro vlastní úvahy a hodnocení odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Pokud se stěžovatel výslovně s hodnocením ministra vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku neztotožnil, nelze mu to přičítat k tíži.

[9] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Připomněla přitom, že při přezkumu závazných stanovisek mají správní soudy plnou jurisdikci, a nejsou tedy vázány na pouhý přezkum formální zákonnosti. Rovněž uvedla, že i žalovaný byl povinen posoudit, zda potvrzující závazné stanovisko splňuje zákonné požadavky (zejména zda

přezkoumatelným způsobem vypořádává vznesené námitky), a případně trvat na tom, aby dotčený orgán zjednal nápravu. Rozhodně tedy není možné, aby správní orgán jen bezmyšlenkovitě přejímal obsah závazných stanovisek.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Jak již bylo uvedeno výše, městský soud zrušil napadené rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu především z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud připomíná svou konstantní judikaturu, podle níž, bylo-li rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správný či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, či ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67).

[15] V rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, Nejvyšší správní soud uvedl, že „v obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se

pokračování

výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afš 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afš 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afš 92/2012 - 45).“

[16] Posuzovaná věc je ovšem do značné míry specifická tím, že stěžovatel postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu, podle něž *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Rozklad podaný žalobkyní směřoval výlučně proti obsahu nesouhlasného závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra. Za takovýchto okolností stěžovatel postupoval správně, pokud si v řízení o rozkladu vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který vydal závazné stanovisko, jež žalobkyně v rozkladu napadla. Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu totiž stanoví, že *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“* Za této situace je tedy možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat reprodukování jejich posouzení v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci též žalobkyně ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39).

[17] Stěžovatel správně uvádí, že věcné posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska mu nepřisluší. Naopak, pokud by obsah závazného stanoviska posuzoval sám, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63). Z toho vyplývá, že je nadbytečné, aby v napadeném rozhodnutí o rozkladu zaujímal vlastní stanovisko k jím reprodukovánému posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu ze strany nadřízeného orgánu, tj. ministra vnitra. Požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí, aby dostalo požadavku přezkoumatelnosti, muselo obsahovat vlastní hodnocení těchto rozkladových námitek ze strany orgánu rozhodujícího o rozkladu, tedy není správný.

[18] V tomto ohledu lze sice souhlasit s názorem městského soudu, že takováto konstrukce rozhodnutí založeného toliko na negativním závazném stanovisku dotčeného orgánu, resp. potvrzujícím závazném stanovisku jeho nadřízeného orgánu k námitkám proti

obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, se může jevit do jisté míry zbytečná, popř. nevhodná. Nicméně právě takto zákonodárce postup správních orgánů v této specifické situaci upravil a soudům nezbyvá, než tuto konstrukci respektovat. Tím samozřejmě není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavků na přezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 42). Zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113).

[19] Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatele brojila výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Konkrétně nesouhlasila s tím, že ministerstvo své nesouhlasné závazné stanovisko odůvodnilo trestním stíháním bývalého jednatele žalobkyně pana Rudolfa st. s tím, že již není jednatelem, dosud je bezúhonný a disponuje bezpečnostní prověrkou; v případě jiných obchodníků s vojenským materiálem přitom stíhání osob spojených s nimi nevedlo k vydávání nesouhlasných stanovisek; nebylo vysvětleno, jak s požadovanou licencí souvisí nález opěrek ze žalobkyní znehodnocených zbraní; nebyla zohledněna rekolaudace nemovitostí užívaných žalobkyní ke skladování vojenského materiálu; Ministerstvo vnitra nevysvětlilo, proč změnilo svůj dosavadní přístup, kdy do dubna 2016 vydávalo kladná stanoviska; a závazné stanovisko argumentuje okolnostmi týkajícími se jiných společností (MULTIAGRO v. o. s. Slatina), které se žalobkyní nesouvisí.

[20] V napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu poukázal na potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, které se k těmto námitkám vyjadřuje. Připouští, že některé okolnosti uváděné v závazném stanovisku ministerstva byly dotčenému orgánu známy již dříve, nicméně změnu jeho postoje vyvolal jejich souhrn, včetně přelomové informace o trestním stíhání p. Rudolfa st. pro trestné činy nedovoleného ozbrojování. Ke změně okolností odůvodňující změnu závazného stanoviska nedošlo ani přes zastavení trestního stíhání, neboť ve věci jednoho trestního řízení byla podána stížnost státního zástupce a věc dosud nebyla uzavřena. Nadto nelegálním skladováním zbraní a střeliva v areálu MULTIAGRO v. o. s. Slatina, která je s žalobkyní personálně propojena, a jejíž nemovitosti nacházející se v zastavěném území obce Slatina pro svou činnost využívá i žalobkyně, v minulosti došlo k narušení ochrany obyvatelstva, a proto dotčený orgán správně usoudil, že žalobkyně neskýtá záruku, že v budoucnosti nebude k narušování bezpečnosti a ochrany zdraví obyvatelstva již docházet. Poznatky o nedostacích v evidenci zbraní a střeliva a v zabezpečení objektů, v nichž jsou skladovány, jsou závažné, neboť tyto nedostatky dávají vzniknout prostoru pro kriminální činnost, včetně organizovaného zločinu, a podmínkám pro vyzbrojování teroristických skupin. To, že žalobkyně poukázala na případy jiných společností, jimž licence byla vydána, není relevantní, neboť Ministerstvo vnitra posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, s nimiž žalobkyně nemůže být seznámena, v souladu se zákonem, primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Policie ČR a zpravodajských služeb.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud tak má za to, že žalobou napadené rozhodnutí prostřednictvím citace příslušných částí potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky uplatněné žalobkyní, a proto nemůže být považováno (v ohledu uváděném městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zejména se takto napadené rozhodnutí vyjadřuje k rozkladovým námitkám (v jejichž nevypořádání spatřoval městský soud jeho nepřezkoumatelnost) týkajícím se trestního řízení vedeného proti p. Rudolfovi st. a otázkám odlišnosti posuzované věci od licencí udělených společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY s. r. o. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu a její vypořádání přísluší nadřízenému orgánu dotčeného orgánu.

[22] Žalobou napadené rozhodnutí je tedy nutné považovat za přezkoumatelné. Městský soud sice shora uvedeným způsobem náležitě objasnil, proč dospěl k opačnému závěru, takže jeho rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný, jak se tvrdí v kasační stížnosti. Nicméně jeho závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o rozkladu nemůže ze zmiňovaných důvodů obstát. Tuto právní otázku posoudil městský soud nesprávně, čímž je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že městský soud nesprávně postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy zrušil napadené rozhodnutí bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Obsah správního spisu totiž koresponduje s napadeným rozhodnutím, avšak žalobkyně zpochybnila správnost skutkových zjištění správních orgánů a nově navrhla za tím účelem provedení důkazů, jimiž hodlá skutková zjištění správních orgánů vyvrátit. Správní orgány vyšly z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, konkrétně z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 4 To 3/2017, a usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, kterými byla zastavena trestní stíhání proti Martinu Rudolfovi st. a věc byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Pardubického a Královéhradeckého, ale poukázaly na to, že proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí byla podána stížnost, a věc tedy není skončena. Žalobkyně až v žalobě uvedla, že uvedená stížnost byla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zamítnuta usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017 - 600, a toto usnesení navrhla k důkazu. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 4 As 26/2020 ověřil, že naposledy uvedené usnesení není obsaženo ve správním spise ani na něj žalobkyně v řízení před správními orgány neupozornila. Za této situace městský soud nemohl z tohoto usnesení vycházet bez toho, aby jej provedl při jednání jako důkaz. Nejedná se totiž o skutečnost obecně známou, ani o skutečnost známou soudu z úřední činnosti. Pokud takto městský soud postupoval, naplnil i důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním věcně vypořádá jednotlivé námitky uplatněné v žalobě, včetně námitek směřujících proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra.

[25] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu